

disciplinâ Ecclesiae restitutâ, murus fortitudinis
oppositus est in ipsis Italiæ ostiis ad cohendam
seditionum hominum malitiam, quæ jam adi-
tum sibi ad evertendam religionem aperuerat.

Factum nempe id industria & doctrinâ Me-
diolanensis Cleri, cuius acta universa laudat Ec-
clesia ob genuinam Christianæ rationis purita-
tem, & sacrorum, ut ita dicam, œconomiam so-
lemni Ambrosiano ritu illustratam, non sine ma-
xima Urbis gloria, quæ tantum sibi auctoritatis
præ ceteris in Occidentali Ecclesia servavit. Sed
cùm doctrinæ profunditatem in Præfatis vestris
contemplor, ob quam opportuni semper atque ati-
les Romanis Pontificibus ministri assident, hu-
manas etiam literas recogito, restitutasque Medio-
lanensium Principum largitate ac Civium inge-
nio, non adulacionis vitio, sed productis tabulis,
& historicorum fide pronuncio. Latina namque
lingua, quæ prius à Gothorum & Langobardo-
rum vestrorum asperitate infecta ad XV. usque
sæculum inculta & informis latitabat, non ite-
rum puritate veteri venustissima, velut postliminio
redux, per Italiam suam ceterasque Regiones va-
garetur, nisi Francisci Petrarchæ Academia in
ipsis Ducalibus ædibus instituta latinam ferme
coloniam deduxisset. Græca vero elegantissima,
sinè qua vix bene latinam assequimur, cum flo-
rentissima olim Gente fortasse obmutuerat, nisi
Chalcondylas aliquique viri doctissimi post eversas
Turcarum vi Græcorum fortanas in Venetorum
& Mediolanensium præsidium configissent, insti-